

Invitatie-concert Arthur F. Monnier Harper en Frida van der Eyken

Invitation concert Arthur F. Monnier Harper and Frida van der Eyken

Review by Otto Knaap of Monnier Harper's Concertgebouw concert

De Telegraaf, 20 December 1905

Original text

Translation into English

In de pauze ging ik heen, verbaasd, onthutst. Ik vroeg me af, waartoe de heer Monnier Harper uit Brussel hierheen is gekomen. Wat is toch de beteekenis van zijn invitatie-concert, dat, tusschen twee haakjes, ook tegen geld toegankelijk was?

During the interval I was puzzled and perplexed. I wondered why Mr Monnier Harper has come here from Brussels. What is the significance of his invitation concert, for which, by the by, tickets were also sold for cash?

In het prospectus van zijn concerten zijn eenige knipsels uit zeer gunstige verslagen afgedrukt. Ziehier een zin uit de 'Belfast Evening Telegraph': 'When Monnier Harper played Bach's violin fugue in G minor, you felt that that way was the right one ...' Kwam uit den inktpot van den Ierschen recensent eenig misplaatst patriottisme om den hoek gluren? Want de heer Harper heeft niet slechts die fuga zeer gebrekkig gespeeld uit een technisch oogpunt, maar hij is zelfs niet aan het begrip toe, hoe Bach moet worden vertolkt en welk een vermetelheid het is, zoo slecht bewapend den reus aan te randen. Ik behoef niet in bizonderheden te treden; de vertolking leek naar niets.

In the concert programme were some clippings from very favourable printed reviews. Here is a sentence from the *Belfast Evening Telegraph*: 'When Monnier Harper played Bach's violin fugue in G minor, you felt that that way was the right one ...' Coming from the inkwell of an Irish critic perhaps there's some misplaced patriotism peeping round the corner? Because Mr. Harper has not only played the fugue very poorly from a technical standpoint, but he is not within a mile of understanding how Bach should be played – and what audacity he has to be so poorly prepared. I need not enter into particulars; the interpretation seemed as nothing.

Evenmin kon de violist ook maar eenigermate voldoen in de voordracht van Beethoven's vioolconcert. Zoo technisch als expressief is hij bij lange na niet tegen dat titanenwerk opgewassen. In het orkest van het Concertgebouw zijn er stellig eenige violisten, die het er beter zouden afbrengen.

Nor could the violinist rise to the occasion in Beethoven's Violin Concerto. His technical and expressive ability is not able to cope with such a titanic work. There are certainly some violinists in the Concertgebouw Orchestra who would perform this better.

Van een betere zijde deed hij zich kennen in het eerste nummer: 'Sonate in A-dur' van Sjögren. Een perçante streek, met allures van groot-willen-doen, genoeg temperament en camelijk veel gevoel. Maar alles ongeacheveerd, wild, zonder zekerheid van greep. Bruuskheid zonder kracht. Iets als vergevorderd diletantisme, niet meer.

He showed a better side in the first work: the "Sonata in A major" by Sjögren. A piquant style, with a self-satisfied air, an even temperament and some truly great feeling. But everything was achieved with a roughness and a lack of security. Brusqueness without power. It was advanced diletantism, nothing more.

De waarheid alleen kan den heer Harper op den goeden weg helpen. En daarom raad ik hem in gemoede aan, voorloopig niet meer als solist-concertant op te treden en nog een paar jaar hard te studeeren. "... Ses qualités techniques de premier ordre, sa belle sonorité claire, sa compréhension des grandes lignes ..." Daar is – ik moet hard zijn, teneinde den heer Harper teleurstellingen te besparen – geen woord van waar. Zulke recensies worden hier in Holland voor

The truth can only help point Mr. Harper in the right direction. And so I advise him, in all conscience for the time being, not to be a concert soloist, but to study hard for a few years. "... Ses qualités techniques de premier ordre, sa belle sonorité claire, sa compréhension des grandes lignes ..." There it is – I must be cruel to be kind and save Mr. Harper disappointment – there's not a word of truth in that. Such reviews as those are also written here in Holland for family and friends. Mr. Harper has

de familieleden en de vriendjes ook gemaakt. De heer Harper heeft genoeg muzikale eigenschappen om mettertijd een violist van hoge verdienste te worden. Doch eerst hard studeeren en veel luisteren naar het spel van groote violisten. Die ellendige lofspraken van genetenlooze recensenten – zij zijn grootendeels het bederf voor menig jong talent en de oorzaak van vele kunstenaarsteleurstellingen. Indien er één regel van Shakespeare onjuist is, dan is het deze: “Good counsellors lack no clients.”

Ik weet, dat de heer Harper mij later erkentelijk zal zijn voor deze bespreking.

De pianiste, mejuffrouw Frida van der Eyken, droeg drie compositietjes van den concertgever voor. Compositairen aanleg heeft hij wel. In alle drie nummertjes spreekt het lersche element, met, hier en daar, naklanken van Villiers Stanford en Grieg. Toch geen bewust plagiaat; daarvoor loopen de stukjes te flink voort. Het tweede nummer heet, naar ik op het programma heb gezien, “Pastorale arabe” Waarom? Ik ken Arabische muziek en kan verzekeren, dat Arabië op een andere landkaart ligt.

Mejuffrouw Frida van der Eyken accompagneerde, secondeerde en speelde op zeer verdienstelijke wijze, die in bescheiden tred de grens der artisticeit madert.

enough musical qualities to become a violinist of high merit over time. But first he must study hard and listen to the work of many great violinists. Those wretched praises of unchallenged reviewers – they largely destroy many a young talent and are the cause of many artists’ disappointments. If one line of Shakespeare is incorrect, it is this: “Good counsellors lack no clients.”

I know that Mr. Harper will one day be grateful for this advice.

The pianist, Miss Frida van der Eyken, played three little compositions by the concert giver. He does have composition talent. All three simple numbers speak with an Irish accent, with, here and there, suggestions of Villiers Stanford and Grieg. Yet no conscious plagiarism; although the pieces do run on a bit. The second one is called (I’ve seen the programme), *Pastorale arabe*. Why? I know Arabic music and can assure the composer that Arabia is on another map!

Miss Frida van der Eyken was the accompanist and played in a very creditable manner, which sometimes approached the very limits of artistry.